

ерат неговите жалби и ще се отзоват на неговите желания.

Освен отвращението от тези чужди и лице-ерни хора, които постоянно му се натрапваха, Орфей затъгува за своя роден край и за своите близки и познати. В малкия дворец край морето, обиколен с толкова много прислужници, които репереха над него, той се чувствуваше като в къпа и удобна клетка. Отвреме на време той сли-аше на морския бряг, гребеше вода с шепи и пискаше камъните на малкия кей. Понякога го от-еждаха в големия дворец, дето свиреше на вла-етеля и на неговото семейство. Това бяха тихи и покойни вечери, през които Лира на дълго и на ироко го разпитваше за живота му в планината, а стадото, за приятелите му. И колчем споменеше а Дика, тя разширяваше очи, и огънят на мъката ревността изгаряше бузите ѝ. Когато една вечер ой разказа как Дика престанала да ходи до Орлов амък и как той останал самичък да пасе стадото и, Лира не се стърпя и се приповдигна от дълбо-ия си стол.

— Видиш ли! Тя не е добра!

Но се сви пак сконфузена. Орфей се увли-аше в своите спомени и разказваше колко вели-ествени, красиви и мили са върховете, горите, ка-арите в неговия роден край. Лира, която от омраза ъм Дика смяташе, че всичко там е диво и про-ивно, се обръщаше към баща си:

— Татко, вярно ли е?

Тъй като баща ѝ не знаеше защо го пита ака настойчиво и за да угоди на малкия музикант, твърщаше равнодушно:

— Да, вярно е.

— А защо по-рано разправяше, че било много ошо? — сопваше се Лира.